

Önkéntes Diakóniai Év

20 ÉV

**LELKI UTAZÁS
AZ ÖNKÉNTES
SZOLGÁLAT ÁLTAL**

*„Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok
mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és
eljöttetek hozzám... bizony, mondom néktek, amikor megtették ezeket akárcsak egygel is a
legkisebb atyámfiai közül, velem tették meg.”
Máté 25: 35-36, 40*

**Önkéntes Diakóniai Év
1997-2017**

20 ÉV – VALLOMÁSOK A SZOLGÁLATRÓL

A könyvben önkéntesek, szolgálati helyek munkatársai, lelki vezetők és mentorok vallanak arról, hogy az elmúlt 20 évben hogyan változtak az önkéntes szolgálat által, hogyan formálta őket az a kegyelmes Isten, aki lépteinket kíséri és velünk volt az elmúlt 20 évben is.

Az önkéntesek mindig közösségekben szolgálnak. A segítőknek az egyszerűség egyenes útjára kell lépni. A szolgáló fiatalok feladják kényelmüket vagy a nagyobb komfortot szolgálatuk miatt. Nem feltétlenül felsőbb szervtől vagy intézménytől kell várni a jó megoldásokat, sok gyönyörű életutat és történetet láthatunk általuk is.

Működésbe hoznak fantáziát, megoldanak szívtől-szívig ügyeket és fizetség nélkül is alkotnak és létrehoznak valami maradandót.

Az ő történeteiket ajánljuk ezen az ünnepen.
Istené legyen a dicsőség!

Önkéntes Diakóniai Év

20 év lelki utazás az önkéntes szolgálat által

Szerkesztésben közreműködött
Závodi Emese, Bereczk Eszter, Gonda Bence László

Tervezte
©Kovács Gergely

ISBN 978-963-12-9994-6

MRSZ Alapítvány
1146 Budapest, Hungária krt. 200.
ode@reformatus.hu

2017. Budapest

MAGYAR REFORMÁTUS
SZERETETSZOLGÁLAT

Önkéntes Diakóniai Év

Köszöntő

OLÁH ISTVÁN

Magyar Református Szeretetszolgálat, elnök

Tisztelt Ünneplők!

Néhány évvel ezelőtt beszélgettem egy ifjú gyülekezeti tagunkkal, aki részt vett Önkéntes Diakóniai Év programjában, és kérdeztem, hogy milyen volt a külföldön töltött egy év, ő nemes egyszerűséggel csak azt válaszolta: „Ezt senkinek sem lenne szabad kihagyni az életéből...!”. Aztán elkezdett örömmel sorolni az áldásait a Németországban töltött diakóniai közösségi szolgálatának. Azt gondolom, hogyha egy református egyházi programra azt mondja egy hívő fiatal, hogy „nem szabad kihagyni”, akkor ott valami csodát művel az Isten kegyelme.

Most amikor évfordulót ünneplünk, akkor az először ezért a csodáért adhatunk hálát, ami sok-sok fiatalnak az életére volt áldásos hatással. Hálás a szívünk, mert érezzük és látjuk, hogy Isten cselekszik az ÖDE szolgálatán keresztül. Minden, ami történt az elmúlt 20 évben, az Ő dicsőségét szolgálta. Az ÖDE célkitűzése 20 év elteltével is ugyanaz mint kezdetben: kapcsolatot építeni Istennel és más országbeli keresztyénekkel az önkéntesek szolgálatán keresztül. Az ÖDE programja tulajdonképpen nem tesz mást, mint összekapcsolja az önkénteseket intézményekkel és gyülekezetekkel. Ez a szerep óriási jelentőséggel bír. A programban részt vett fiataloknak élete változott meg, és hisszük, hogy az ÖDE szolgálata messze túlmutat önmagán, mert ezek az önkéntesek, akik külföldi tapasztalatokra tesznek szert, közben szociálisan érzékenyebbé válnak és hitükben fejlődnek, ők lehetnek gyülekezeteiknek azon tagjai, akik szolgálatok élére állhatnak, egyházunk jövőjéért aktívan tehetnek. Természetesen köszönetet mondunk ezen az évfordulón azoknak, akik imádságos szeretettel elindították a szolgálatot és azoknak, akik jelenben napenként elkötelezve végzik felelősségteljes munkájukat az önkéntesekért.

Azt kérem, hogy imádkozzunk továbbra is a szolgálat munkájáért és jövőjéért, mert hisszük, hogy Istennek tervében benne van az ÖDE, amelyen keresztül Jó Atyánk továbbra adni akarja ajándékait egész egyházunknak és népünknek.

Köszöntő

Önkéntes segítők, akik Jézushoz visznek

JUHÁSZ MÁRTON

Magyar Református Szeretetszolgálat, ügyvezető igazgató
(volt TFG önkéntes)

Önkéntes Diakóniai Év

Az önkéntesség, csakúgy, mint maga a szeretet, nem ismer határokat, eszközei és megtestesülésének formái számosak és kifogyhatatlanok. Az Újszövetségben ezt a határtalanságot számomra talán leginkább kifejező példázat, a Márk evangéliumának 2. részében, az 1-12-ig terjedő ígeszakaszban olvasható, amikor egy béma embert felebarátai odavisznek Jézushoz, abban bízva, hogy Ő meggyógyítja szenvedő testvérüket. Jézus, látva a négy korabeli önkéntes hitét, nem csupán meggyógyítja a béma embert, de bűneit is megbocsátja. Bár a test meggyógyításának elsődleges célja az volt, „hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön”, bűnbocsánatra mégis azért kerülhetett sor, mert „háztető magas” hitük volt a béma ember önkéntes segítőinek. Mi volt tehát a négy barátot motiváló erő, ami oly módon indította őket, hogy még a ház tetejét is képesek voltak megbontani? Talán a barátjuk iránt érzett szeretet? Szerettük nyomorúsága, amikor úgy érezték, itt az idő, nem lehetnek tovább tétlenek, cselekedniük kell? Talán a kíváncsiság és a remény hajtotta őket, mert csodát szerettek volna látni barátjuk gyógyulásán keresztül? Az egészen biztos, hogy segítségnyújtásuk belső indítatásból fakadt, nem kényszerű, hanem önkéntes tett volt. Hitre, összefogásra, fizikai és lelki erőre egyaránt szükség volt ahhoz, hogy segítségre szoruló és tehetetlen barátjukat Jézushoz vigyék. A megfelelő helyre, a megfelelő időben. És valóban, Jézus szeretete, mindenhatósága és az ő hitük és szeretetük által megtörténik a csoda. Hálát adok Istennek azért, hogy az ÖDE munkatársainak, a küldő és fogadó szervezetek képviselőinek, a szolgálati helyek vezetőinek és az ő munkatársaiknak, valamint a fiatal önkénteseknek, az elmúlt húsz év során mindig megadta a hitet, valamint a fizikai és lelki erőt ahhoz, hogy Jézus elé tudják vinni felebarátjukat.

Isten adjon nekünk nyitott szívet és világosságot, hogy meglássuk a szükségét, bölcsességet és erőt, a cselekedetekhez!

A szárnypróbálgatás lehetősége

ZÁVODI EMESE

Lelkész, ÖDE Programiroda

Az Önkéntes Diakóniai Év 20 éve során több mint 1300 külföldi vagy határon túli önkéntes fordult meg Magyarországon és magyar fiatal ment ki külföldre. Az első évben 11 fiatal érkezett hozzánk, az utóbbi években minden évben körülbelül 90-100 fiatal jelentkezik önkéntes diakóniai évre. Ez egy csodálatos szám, azonban nem ez a lényeg.

Sok tehetséges és karizmatikus fiatalal találkoztam az elmúlt 20 évben. Nagyon sok őszinte és személyes történetet hallottam és ismertem meg. Láttam olyan fiatalokat, akik féltek, csetlettek-botlottak, hezitáltak vagy bizonytalanok voltak. Találkoztam olyanokkal, akik erőseknek gondolták magukat. Bátrak voltak és nagyszájúak.

Azt láttam, hogy egy önkéntesnek a sikere és a boldogsága nagyon apró dolgokon múlik. Egy kis odafigyelésen, egy baráti mosolyon, egy csésze meleg kávéon, de múlik a jó előkészítésen és a jól megszervezett és alaposan átgondolt „projekten” is. Valóban az önkéntes szolgálat egy lelki utazás. Egy olyan lelki utazás, amelyben az önkéntes megismeri magát, a világot, amelyben élünk és reményeink szerint találkozik azzal az Istennel, aki életeteket formál.

Ebben a lelki utazásban nagyon fontos az őszinteség. Mert az önkéntes sokszor

kiszolgáltatt, hatalom nélküli. De az is fontos és lényeges, hogy igazi partner. Partner akar lenni a szolgálati helyen, a lakásban, ahol több más önkéntessel lakik együtt, partner szeretne lenni a szemináriumon, hogy hozzászóljon, reflektáljon és tanuljon. Az önkéntes szolgálat során biztonságos környezetben, testvérek között megadatik a szárnypróbálgatás lehetősége.

Az önkéntes nagyon sebezhető is. Az önkéntes nem a tökéletes és mindent tudó szakember, aki már mindent tud és számos nyelvet beszél. Az önkéntes néha-néha vagy olykor-olykor hibázik, nem mindig és nem állandóan sikeres. Az a jó ebben a történetben, hogy a lelki utazás folytatódik az önkéntes szolgálat során és utána is. A megtanult új készségekkel, modern szóval kompetenciákkal valóban sikeressé és áldottá válhat és a történet ilyen formán gyűrűzik tovább.

Egyszer hallottam egy történetet arról, hogy valahol New Yorkban egy nagy forgalmú kereszteződést szerettek volna felújítani. Azonban nem akartak közlekedési káoszt okozni és egy nagyváros életét megbénítani.

Ezért hosszan, egy jó félévvel a munka megkezdése előtt elkezdtek tervezni, hogy mit kell lezárni és hogyan, melyik a legjobb

időpont, milyen más utakat kell megnyitni, hogy a munkára sor kerülhessen. A hosszú és alapos tervezés után, egy napon néhány órára lezárták az útszakaszt anélkül, hogy ebből óriási zűrzavar lett volna és aztán nekiálltak a munkának.

Egy jó önkéntes év megtervezéséhez, kivitelezéséhez és után-követéséhez is sok idő, energia és elhivatott kolléga kell. Hiszen nem egy útról, hanem fiatal életekről van szó, akik tanulni és szolgálni szeretnének. Ebben az utazásban kísérőnek lenni ajándék és áldás.

Az elmúlt 20 év során sokan tettek hozzá az önkéntes diakóniai évhez. Mindenkinek köszönjük meghatározó munkáját, lelkesedését, fáradozását és imádságát. Köszönjük Merétey Sándor néhai zsinati tanácsos úrnak indító munkáját, dr. Merétey Katalin magvetését, a kollégák erőfeszítéseit és szeretetét Cseke Enikő, Kisap Erika, Makszin Attila, Balcsik-Tamás Kinga, Molnár Ferencné, Bogdán József, Annamaria Acquistapace, Szanyi Ildikó, Marton Zsófia, Bereczk Eszter és Gonda Bence személyében.

Istennek adunk hálát ezért az évfordulóért, amiért most így együtt adhatunk hálát. SOLI DEO GLORIA!

JANKA ADAMEOVA
EDYN president

Volunteering changes lives – ÖDE does it already for 20 years

*Then I heard the voice of the Lord saying:
"Whom shall I send? And who will go for us?"
And I said, "Here am I. Send me".
(Isaiah, 6:8)*

Sending and receiving volunteers is exactly what the Ecumenical Diaconal Year Network (EDYN) does and many of our volunteers across Europe and the world hear and still nowadays answer the question "Whom shall I send?"

Their answers can be... Here am I, Betti, Peter, Emese, Józsi and the thousands of other young people who are privileged to have the unique experience of voluntary service in Hungary and abroad.

The diaconal programme of Reformed church in Hungary, ÖDE, is one of the long-term voluntary service programmes of an EDYN family. It is correct to say that ÖDE was among the first diaconal voluntary service programmes in the Central and Eastern Europe and that they have a very dedicated staff that have valuable experience, which can be shared with others and learnt from.

The one-year learning path of a young person in their service abroad needs strong motivation, courage, openness to learn and readiness to change.

A whole book could be probably filled if it were possible to write down what the

young volunteers experienced while living and working in Hungary and abroad. Hours could be spent hours listening to the life stories and witnessing the amazing turning moments.

Transformation is exactly the essence of voluntary service and thanks to ÖDE many "miracles" in the lives of people come true! We, as the "EDYN family" are grateful for ÖDE and its committed and openhearted staff who walk with the volunteers and with us, the member organizations in 15 countries worldwide.

The mutuality and the sharing of gifts and talents through voluntary service are the stimulus to an on-going process leading to the transformation of people's lives.

We recognize that the 20th Anniversary of ÖDE is one of the most important milestones in the history of ÖDE and the church.

Celebrating the 500th anniversary of Reformation reminds us of every day reformation of our lives and of the challenge to be an inspiration for change in the communities where we live and serve.

On behalf of all EDYN partners I wish you to continue to have a heart which is sensitive to the call of the Lord and to all those young people who are being called and we wish you the continuing strength and wisdom that you need to do this work.

Az önkéntesség életeket változtat – Az ÖDE 20 éve dolgozik ezért

JANKA ADAMEOVA
EDYN elnök

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta:
Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?
Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!”
(Ézsaiás 6:8)

Az Ökumenikus Diakóniai Év Hálózata (EDYN) éppen ezt tűzte ki céljául: önkénteseket fogadnak és küldenek. Európában és a világ más tájain számtalan önkéntes hallja ezt a hívást és ma is válaszol a kérdésre: „Kit küldjek el?” A válaszuk ez: Itt vagyok: Betti, Péter, Emese, Józsi... és még ezernyi fiatal, akiket az a megtiszteltetés ér, hogy részelei lehetnek ennek a különleges tapasztalatnak és önkéntesként szolgálnak Magyarországon, vagy külföldön. A Magyarországi Református egyház diakóniai programja, az ÖDE, az EDYN-család hosszútávú önkéntes szolgálatai sorába tartozik. Nem tévedés, ha azt állítjuk, hogy az ÖDE az elsők között indult a Kelet-közép Európai önkéntes diakóniai szolgálatok között. Az ÖDE munkatársi csapata, értékes szakmai tapasztalatokkal rendelkező, mélyen elkötelezett csapat, akiktől sokat tanulhatunk, és akiknek tapasztalatait érdemes megosztani másokkal is. A fiatalok egy évig tartó útja erős motivációt feltételez, továbbá bátorságon, a tanulásra való nyitottságon és a változásra való készségen alapszik.

Egész könyvet írhatnánk arról a történetről, mely a Magyarországon és a külföldön szolgáló fiatal önkéntesek tapasztalatait foglalja össze. Órák hosszat lehetne mesélni, és hallgatni azokat az élettörténeteket, amelyek csodálatos fordulópontokról számolnak be.

Az önkéntes szolgálat lényege éppen ez a formálódás, ezért köszönet az ÖDE-nek a számtalan „csodáért”, amelyek az emberek életében valósággá vált!

Mi, az „EDYN-családjaként”, hálásak vagyunk az ÖDE elkötelezett, nyitottszívű munkatársaiknak, hogy kísérik az önkénteseket, és az EDYN-t, a 15 országból álló világméretű szervezetet.

Ajándékaink és tehetségünk, amit az önkéntes szolgálatban kölcsönösen megosztunk erőt ad ahhoz, hogy az emberek életében átalakító folyamatok jöjjenek létre.

Megítélésünk szerint a ÖDE 20. évfordulója, a diakóniai év és az egyház történetének fontos mérföld köve.

A Reformáció 500.évfordulója emlékeztet minket életünk mindennapi re-formációjára, és arra a feladatra, hogy legyünk a változás kezdeményezői azokban a közösségekben, ahol élünk és szolgálunk.

Minden EDYN partner nevében kívánom, hogy őrizzétek meg az Isten elhívására nyitott szíveteket, és vigyétek tovább

szerepettel a jó munkát, azok felé a fiatalok felé, akik elhívást kapnak! Kívánjunk, hogy a munkátokhoz elengedhetetlen erő és bölcsesség kísérfen Benneteket ezen az úton!

Önkéntes Diakóniai Év

Az önkéntes szolgálat, mint családi ügy

BARACS RÓBERT, ALIAS PLÉBÁNOS
Önkéntes

ODE

Önkéntes Diakönyvi Év

Kereken 10 esztendeje annak, hogy büszkén világgá kiálthattam: ÖDÉ-s vagyok! 2007 szeptemberében kezdtem meg Európai Önkéntes Szolgálatomat Amszterdamban, a Mission House-ban. Népmesékre jellemző módon, szájról-szájra jutott el hozzám a hír, Szabó Feri barátomtól, aki vallástanár szakos csoporttársam volt: ki lehet menni Hollandiába egy évre önkénteskedni. Sikertől úgy elültetnie a bogarat a fülemben, hogy azóta is benne maradt és az évek folyamán már én tettem hasonlóképpen másokkal.

Már a kiválasztó hétvégén sikerült új barátokra lelmem, akik azóta régi barátok lettek. Itt ragadt rám a Plébános becenév is, mely ÖDÉ-s védjeggyemmé vált.

„Adj egy évet az Úrnak!” – szólított meg a felhívás. Adtam és többet kaptam, mint amennyit adtam: beszélgetéseket, ölelést, mosolyt, tapasztalatot, tudást és barátokat. A Mission House-ban nyolcad magammal laktam együtt: négy brit, két német és egy holland fiatal lakótársaként. Távol a családomtól és a barátaimtól, ők lettek egy évre az új családom.

A szolgálat keretében a Protestáns Diakönyvi szociális projektjei közül választhattunk, majd végezhattunk önkéntes munkát a

legkülönbözőbb területeken, különleges helyzetekben: a tengerészek között végzett missziótól kezdve, a fiatalok átmeneti otthonán át, a szellemi fogyatékosok, vagy a külvárosban élő bevándorlók gyerekei között. Lehetőség volt szolgálni hajléktalanok és a kábítószerfüggők között is. **Amszterdamnak és a holland társadalomnak egy olyan arcát láthattam meg, amelyet nemhogy a turisták, de még a hollandok közül sem sokan ismernek.**

A szolgálatom alatt olyan emberekkel kerültem személyes kapcsolatba, akik nehéz sorsuk miatt a társadalom peremén éltek, és akikkel azt megelőzően nem, vagy alig volt kapcsolatom. Örömteli érzés volt megtapasztalni, hogy az Úr olyan területen is tud használni, amit korábban nem is gondoltam volna. Akiktól korábban tartottam vagy félttem, előítéleteim voltak velük szemben, vagy nem is tudtam róluk, azok a mindennapjaim részévé váltak. Példaként említhetem a filippínó tengerészt, a holland drogost, a suriname-i leányanyát, vagy éppen a marokkói gyereket. Megtapasztaltam, hogy milyen köztük lenni, velük lenni, segíteni őket, ugyanakkor hagyni, hogy ők maguk is tegyenek fejlődésük, vagy éppen talpra állásuk érdekében.

Régi nagy álmaim és vágyaim közül több is beteljesült az év folyamán: **megtanultam hollandul, voltam egy Ajax meccsen és vezettem vízi járgányokat is.**

A történetem akkor kerek, ha hozzáteszem: még az öcsémet is sikerült rávennem, hogy az ÖDÉ-n keresztül, szintén Hollandiában legyen önkéntes. **Így lett számomra az ÖDE baráti ügy mellett családi ügyé.**

„A ti hitetekhez ragasszatok jó cselekedetet!”

Hála, növekedés, elhívás, áldás... Ezek a szavak jutnak eszembe, ha a Skóciában töltött önkéntes évemre gondolok vissza és azokra az évekre, amik azután következtek. Az ÖDE és a TFG segítségével egy évet szolgáltam egy keresztyén ifjúsági központban. Azt kell mondanom, hogy az életem egyik legmeghatározóbb élménye volt, sőt az egész életemet megváltoztatta... Szerintem a gimnázium végén nagyon kevés fiatal tudja, hogy mit is szeretne „kezdeni” az életével. Engem nagyon sok minden érdekelt és nehezen döntöttem el, hogy mit is szeretnék csinálni, hol szeretnék továbbtanulni. A döntés meghozatala előtt, szerettem volna világot látni, szolgálni, tapasztalatot szerezni, és keresni Isten akaratát, hogy hol és mire szeretne engem használni. Ezért döntöttem úgy, hogy jelentkezem az ÖDE által meghirdetett lehetőségre. Az önkéntes év alatt nagyon sok mindenben növekedtem: mélyült a hitem, változott a személyiségem, a világlátásom, az emberekhez való viszonyulásom. A másik oldalról pedig, jobban megismertem saját magam, a képességeimet, tulajdonságaimat és határait is. Az elmúlt években az ilyen jellegű önkéntes évet több szemszögből is volt alkalmam megtapasztalni. Először

az önkéntesek lencséjén keresztül, majd tanulmányaim után Londonba költöztem és a TFG nevű szervezetnél dolgoztam, ahol önkéntesek fogadásával és támogatásával foglalkoztunk. Az Egyesült Királyságba érkező önkénteseket támogattam, nekik szerveztünk alkalmakat, konferenciákat, de nap mint nap nem találkoztam a fiatalokkal, hiszen különböző szolgálati helyeken dolgoztak. A Londonban töltött két év után, pedig a férjemmel visszaköltöztünk Magyarországra. A tavalyi év volt az első év, amikor az ifjúsági irodába – ahol dolgozom – érkezett önkéntes munkáját én koordináltam és mentoráltam, így napi szintű kapcsolatban voltam vele. Egy dologban, mindhárom tapasztalat által megerősödtem: **az önkéntes bármennyit ad, mindig több lesz általa.** Isten gazdagon megáldja a segítő szándékot, lelkületet, szorgos kezeket, bármilyen önkéntes munkáról legyen szó. Olyan csodálatos az, hogy a szolgálati lehetőségek sokszínűek, és Isten nem az elvégzett munkát vizsgálja, hanem a szívünket, azt ahogyan végezzük a feladatokat. És a segítségnyújtás által, az önzetlen lelkülettel mi magunk is növekedhetünk a folyamatban. Sőt az évek során megértettem azt is, hogy nem csak akkor kell Isten dicsőségére tenni

a dolgokat, amikor éppen szolgálatban vagyunk, hiszen az 1 Korintus 10,31-ben ezt olvashatjuk: „Akár esztek tehát, akár isztok, **bármí mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!**” Milyen csodálatos és küzdelmes elhívás ez, hogy a mindennapjainkat is tudjuk az ige szerint élni, és az önkéntes szolgálatot is tudjuk e szerint végezni.

BALÁZSFALVI-ÁBRÁM ANNA
Szolgálati hely, volt TFG önkéntes és munkatárs

tfG

 reformatus.hu
REFORMÁTUS FIATALOK

Önkéntes Diaköniai Év

„Aki egyszer önkéntes lesz, az örökké az is marad”

ODE

Önkéntes Diakóniai Év

BUDA ÁRON
Önkéntes

A Skóciában töltött diakóniai év nagyon meghatározó volt az én életemben, ahogy ez a lelki utazás a legtöbb esetben másoknak is az. Ha most visszagondolok az akkori önmagamra, akkor látni lehet a kardinális változást. Ahogy a mondás is tartja: „fiatal voltam és bohó”. Valójában így is össze lehetne foglalni AZ ÉV előtti önmagam. Emlékszem, hogy amint megkaptam a levelet arról, hogy felvételt nyertem az évre, rohantam át nagyszüleimhez a másik utcába, útközben még a volt osztályfőnökömnek is elmeséltem a nagy hírt.

Bevallom őszintén, hogy angolul nem nagyon beszéltem ekkor, és a szolgálati hely leírását sem értettem kristálytiszta, de bíztam Isten útvezetésében. Az első hónap teljesen úgy telt, ahogy itthon a felkészítőn elmondták. Minden szuper volt. Ezt követően „menetrendszerűen” jött a mélypont, amikor úgy éreztem, hogy nincsenek barátaim és egyedül vagyok. Mert egyedül voltam, hiszen az idősebb fiúk elváltak egymással, én meg csak az otthoni szerelmemmel szerettem volna beszélgetni. Ülttem a szobában, és arra gondoltam, hogy mindenféleképpen itt kell maradnom,

mert az Úr ezt szeretné. Maradtam, még „szenvettem egy kicsit”, de karácsony után kinyílt az élet előttem. A nyelvtudásom fejlődött a személyiséggemmel együtt, míg a közös Bibliáórák alkalmával a hitemet is próbáltam megtalálni. Amikor manapság erről az évről kérdeznék, vagy csak egyszerűen rá gondolok, olyan érzést kelt bennem az egész, mintha csak álmodtam volna az egészet. Ha nem lennék házas, tuti újraelném körülbelül százszázszáz az egészet. Az is óriási igazság volt Emese és Józsi részéről, amikor felkészítettek minket, hogy: „aki egyszer önkéntes lesz, az örökké az is marad”. A kiválasztó és felkészítő hétvégék varázsa, az egész légkör és hangulat, „másik bolygóra” viszi az embert. Az ott tapasztalt lelki erők, a beszélgetések, a közös dicsőítések, a találkozás öröme egy régi baráttal, akit már a testvérednek tekintesz. Mind-mind olyan dolgok, amik szükségesek a lélekben való feltöltődéshez, ahhoz, hogy tovább tudd vinni a „szürke” hétköznapiakat. Úgy érzem, hogy az én önkéntes évem még nem ért véget, hiszen minden nap egy új lehetőség arra, hogy valaki önkéntes tevékenységet végezzen.

„Testvérek menjünk bátran...”

BAGDÁN ZSUZI
Önkéntes

ÖDE
Önkéntes Diakóniai Év

A mi családjunk éppen tizennyolc éve ismerte meg az Önkéntes Diakóniai Évet. Szüleink öt évente megpakolták előbb a piros, aztán a szürke Swiftet a csomagjainkkal, és kizötyögtek velünk leendő szolgálati helyünkre dunántúli kis falunkból. 1999-ben Eszter nővérem Dél-Németországba, én 2004-ben Franciaországba (pontosabban Elzászba), 2009-ben Miklós öcsém Észak-Olaszországba ment fogyatékosokat ápolni érettségi után. 1999-ben sokkal messzebb volt Európa, mint ma: Eszter vízzal, én még útlevelemmel, különféle engedélyekkel, de már friss EU-polgárként, Miklós pedig már csak egy szál személyivel vágott neki a küldetésnek. Egy agrárcsalád életében a szezonális munkák miatt ismeretlen fogalom a nyaralás – ezek az utak sem voltak azok, csak félig. Legjobb családi anekdotáink a ki- és hazaköltözésekhez kötődnek: bármelyiken máig sírva tudunk röhögni. Nyilvánvalóan mi is sokat változtunk szolgálatunk ideje alatt, de az itthon maradtakat is formálták ezek az évek,

erősítették hitben, elengedésben – nekik is sokat kellett elbírnuk. Tizennyolc, de még tizenhárom éve is tovább tartott a telefonba zokogott „haza akarok menni” szívszorító hatása idehaza, mint ma. A szüleink, nagy- és keresztszüleink Istenbe vetett hite tette lehetővé, hogy előbb a bentlakásos pápai refibe, majd aztán külföldi szolgálatra is elengedtek mindannyiunkat. Tudták, milyen kezekre bízhatnak minket, és azt is, hogy milyen messzire elérnek azok a kezek. (Én nem tudtam akkor még.)

Különleges élmény az a védett tíz hónap, egy év – és sok mindennek a kezdete. Barátságoké németekkel, franciákkal (pardon, elzásziakkal), olaszokkal, osztrákokkal, lengyelekkel, észtekkel, dánokkal, csehekkel, szlovákokkal, meg a többi magyarral, akik olyanok lesznek, mint a testvéreink. Megmaradnak emlékek, fotók – innen tudom, hogy tényleg megtörtént az a tíz hónap. Meg onnan, hogy a volt önkéntesek, mindegy, mikor mentek világgá, félszavakból is értik, szeretik egymást: ez mennyi-előkép, akárhogy is nézem.

Hálás vagyok az ÖDE adta keretekért mindannyiunk nevében.

A világ rendszerek sokasága: ha egy elem változik benne, az megváltoztatja a többi is. Az egyes ember kapcsán szoktunk erről beszélni: nekem például barátaim lettek, megtanultam franciául álmodni, mozdulni, lélegezni, teherbíró és felelősségteljes munkatárs voltam, örütségeket csináltam, új szempontokat kaptam önmagam és a világ megismeréséhez, mindeközben készsége váltam a legnagyobb rendszer- és életfordító változásra: a megtérésre. Mert ha már tíz hónapot letettem Isten kezébe, hogyan ne tenném előbb-utóbb oda az egész életemet? Ez a változás olyan utakra indított, amelyekre soha nem gondoltam volna, és nem hittem volna el, ha valaki előre elmondja. Máig rácsodálkozom, hogy így történt, így történik.

Óriási kaland

Önkéntes Diákönizati Év

BERECZK ESZTER Önkéntes és munkatárs

Két évtizede dolgozom emberek között lelkesítő és missziós feladatokban. Gazdag szakmai utat járhattam be, amiért Istennek adok hálát! Ahhoz azonban, hogy a feladatokban erős és felkészült legyek nagyban hozzájárult az önkéntes évem, amire éppen 20 évvel ezelőtt jelentkeztem. Emlékszem az első lépésre. Utolsó éves sárospataki teológus voltam és izgatottan szorongattam a kezemből az ÖDE-s szóróanyagot. Félénken, de elszántan pötyögtem be a megadott budapesti számot az utcai nyilvános telefonba. Nem volt még se mobilom, se internetem, viszont volt önkéntes év, és ami ott várt: a körülményeket legyőző hit, bizalom és elszántság. Amerikába szerettem volna menni, vonzott a kultúra, mert a '90-es években sok biztatást kaptam amerikai keresztényektől, ami lelkileg feltöltött és személyes hitre segített. Érthető, hogy ezek után érdekelt a nyelv, a kultúra, a kaland és a kihívás: 12 hónapig önállóan szolgálni a távoli kontinensen. Emlékszem, amikor már minden kész volt az indulásra egy hajnalban arra riadtam: „- normális vagyok? - tényleg el fogok menni Amerikába, egyedül?” Aztán valahonnan belülről jött a válasz: „jó lesz, biztosan jó lesz!” Úgy döntöttem erre a

hangra hallgatók és elindultam. Szolgálati helyem egy farm lett, ahol fogyatékosok között éltem. Óriási kaland volt! A fogyatékkal élők kedvesek voltak és nagyon humorosak. Sokat tanultam abból, hogy megtapasztalni egy fejlett társadalom tisztességét és türelmét, ahogyan a sérültek felé fordult. Jó volt részese lenni a demokratikus rendszer működésének a gyakorlatban, ahogy az önkéntesek és munkatársak egymás között azonos szinten osztották el a feladatokat és a döntéshozatalba, ahol csak lehetett bevonták a sérült társainkat is. Életem első teljes idős szolgálati helyén sokat tanultam feladattartásról, felelősségről, csapatmunkáról és a munkaidő – szabadidő kapcsolatáról. Szakmailag a sérültek gondozásáról, a fogyatékkal élők lehetőségeinek kibontakoztatásáról és arról a hitről és szeretetről, aminek a segítségével a kollégák évtizedek óta igyekeznek kiteljesíteni sérült társaik életét. Az elmúlt 20 évben az ÖDE szervezésében számos eseményen, rendezvényen és szemináriumon részt vettem, majd néhány hónappal ezelőtt munkatársként is csatlakoztam a szolgálat kötelékéhez. Minezek során jól látszott számomra,

hogy az önkéntes program hatékony segítséget nyújt a fiataloknak ahhoz, hogy lelki értelemben gazdagodjanak és közelebb kerüljenek Isten tervéhez. Az önkéntesek személyiségük fejlődésében fontos lépéseket tesznek, és nagyszerű élettapasztalatokra tesznek szert, amivel hazatérve gazdagítják saját szakmai utukat, és közösségük mindennapi életét. 20 éve minden évben sok-sok fiatalal megtörténik az a csoda, amit én átélhettem 20 évvel ezelőtt. Nagy öröm számomra, amikor láthatom, hogyan bontakozik ki erős szakmai és privát személyiségük. Ezért igazán érdemes minden nap munkába indulni!

Lelki utazás

BURAI CSABA
Önkéntes

Az önkéntességről a ráckeresztúri drogmisszióban hallottam. Eldöntöttem, hogy önkéntes leszek, de akkor még nem tudtam, hogy az életemet meghatározó utazás lesz! Kárpátalján, Nagydobronyban voltam önkéntes 2008-ban. Nagydobrony a legnagyobb magyarlakta falu, konzervatív értékrenddel, erős egyházi befolyással és közvetlen emberekkel, ahol a tehenek és az autók egy úton járnak.

Pesti gyerek létemre hamar megszoktam a vidéki életet, minden egyszerűségével és szépségével együtt. A szolgáltatamat cigány gyerekek között töltöttem, a táborban, ahol ők éltek. Főként gyerekekkel, de a szüleikkel is kapcsolatot tartottam és egy idő után már a táborokban is szolgáltam, két másik önkéntessel együtt. Több mint két évet töltöttem itt el, ami meghatározza a mai napig az életemet. Olyan spirituális élmények és hatások értek, amiből a mai napig táplálkozom. Nagyon egyszerűen, de nagyon tisztán szólt Isten igéje, nagyon sok csodát és áldást tapasztaltam meg. Ott értettem meg, hogy akkor van rajtam a legnagyobb áldás, ha az én életemet félre tudom tenni és teljesen Istenre bízom magam, nem foglalkozva a világ zajával. Mikor hazautaztam, az út 4-5 óra volt, de azt éreztem, hogy egy lelki sivatagba érkezem vissza. Sokat kaptam

itt lelkileg, Istennel való kapcsolatomban, itt születtem újjá. Ezen kívül megláttam azt, hogy nagyon szegény körülmények között élő emberek is lehetnek nagyon gazdagok és áldottak. A gyerekektől is sokat kaptam, és azt gondolom, hogy én is adtam nekik örömet, élményeket. Építettünk játszótérrel, ami a mai napig megvan. Örömmel gondolok vissza erre a két évre, amit itt töltöttem és hálás vagyok Istennek és az irodának, hogy segítettek mindenben. Az önkéntességet tovább folytattam Németországban, azon belül Berlinben. Itt a berlini misszióban dolgoztam hajléktalanokkal. Főként kulturálisan fejlődtem, és elég nagy utazás volt Kárpátalja után, amit nem kilométerben kell mérni. Sokszínű emberek, akik különböző vallásúak, különböző értékrendszerrel. Multikulturális társadalom, ahol alkalmazkodni kellett egymáshoz és nem elítélni, hanem megismerni egymást. A különbségek értéket jelentenek és nem szakadékot egymás között. A legfontosabb tanulási élményem az, hogyha valamit nem ismerek, eltér az én gondolkodásomtól, kultúrámtól, hitemtől, az nem feltétlenül rossz. Az élet nem fekete vagy fehér. Kárpátalján inkább spirituálisan fejlődtem, Berlinben meg inkább kulturálisan: érzékenyebb lettem, sokkal sokszínűbben

látom azóta a világot. Az interkulturális tanuláson kívül nyelvet is tanultam, és sok kapcsolatot szereztem, vannak olyanok is, akikkel a mai napig tartom a kapcsolatot. Azt gondolom ezek a tapasztalatok és élmények hozzájárultak a személyiségem fejlődéséhez, önmagam megismeréséhez és a világról alkotott képemhez. Mindenkinél javaslom, hogy menjen el önkéntesnek, mert ott nemcsak ad az ember, hanem rengeteg dolgot kap. Felejthetetlen élmények és emlékek sokaságát viszi magával, ami nagy hatással van az életére és döntéseire nézve. Az életem legmeghatározóbb és legcsodálatosabb pillanatait köszönhetem ezeknek az éveknél. Remélem, hogy sok fiatal megélhet hasonló tapasztalatokat.

Önkéntes Diakönliai Év

Sok puha ölelés

FÖRDŐS KATA
Szolgálati hely

ODE
Önkéntes Diakóniai Év

A Családi Bölcsődénk 6. éve működik, így szeptember óta az hatodik kis babacsapatot pásztoroljuk. Az elmúlt esztendő alatt több mint 30 család gyermeke növekedett munkatársaink, önkénteseink szárnyai alatt. Intézményünk, EVS szolgálati hely, az évek során német, kárpátaljai, erdélyi és felvidéki önkénteseink voltak. Ahhoz, hogy minden a szülők és gyermekek legnagyobb megelégedésére szolgáljon sokszínűségünk a garancia: óvoda és fejlesztő pedagógus, családi napközi vezető képzettségünk, a háttér munkák pontos elvégzése, az ellenőrzésekre való felkészülés, a jogszabályok naprakész ismerete, a sok határidő betartása, a nyilvántartások fejbentartása, az önkéntesek odaadó munkája teszi lehetővé azt, hogy a családok nagy bizalommal hozzánk ide gyermekeiket. Az a lehetőség, hogy ilyen sok felnőtt dolgozik, szolgál nálunk sok öröm forrása. Rengeteg programot szervezhetünk a kicsiknek és családjaiknak. Voltunk a nőtinci Seholszigeten, az Állatkertben, hajókáztunk, jártunk erdőben, kertészetben, a Margitszigeten, vonatoztunk, eljutottunk a Campona tengeri birodalmába, felkerestünk sok szépséges, vidám játszóteret, vásároltunk piacokon, felfedeztük a hangszerek világát, megnéztük hogyan szólal

meg az orgona, miként fut a hegedű húrja és még ezerféle örömforrásunk volt. A fiatalok előtt nincs akadály, így olyan élményekkel gazdagodnak a babáink, amiket csak egy lelkes, odaadó, szeretőszívű csapat tud nyújtani.

Olyan szeretet fűz mindnyájunkat szülőhöz gyermekhez egyaránt, ami reméljük, soha nem múlik el. Mi, felnőttek és gyerekek egy nagycsalád vagyunk a legkisebbtől a legidősebbig. A szülők köszönő sorai mellett legnagyobb jutalmunk a sok puha ölelés és baba puszsi.

Az önkéntesek kiemelt szerepet kapnak a kreatív foglalkozások terén, fantáziájuk szabadon szárnyalhat, kipróbálhatják önmagukat, önálló projekteket, szakmai napokat szervezhetnek. Bemutathatják hazájuk játékeit, ételeit, énekeit, táncait. Volt, hogy fotó kiállítást szerveztünk önkéntesünknek, elvittük őket vidéki hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkozó intézményekben, megismerkednek gyülekezetünkkel, bemutatkoznak a templomba és minden olyan alkalommal, amikor nagy rendezvények vannak, aki akar, szerepet kaphat a szervezésben is.

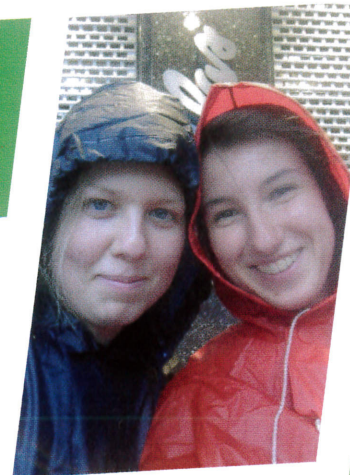
Úgy érzem minden alkalommal fájó volt az elválás és mindnyájan örömmel tekinthetünk vissza a közös munkára.

Elindulás az ismeretlenbe, de nem Isten háta mögötti helyre

DAMÁSDI IRINGÓ
Önkéntes

Egy nagyon áldott évről szeretnék pár mondatban beszámolni, mely gyökeresen mássá tette az életemet. Kilépve egy református gimnáziumból, az érettségit követően nagy lépésre vállalkoztam. Kimenni egy más nyelvű országba, ismeretlen helyre, ismeretlen emberek közé. A készülődés közepette azonban mégis éreztem, hogy az ismeretlen nem egy „Isten háta mögötti hely” lesz, hanem gondos szeretettel átgondolt és kiválasztott közösség. És ez valóban így is történt. Idősek otthonába kerültem Németországba, Frankfurt am Main közelébe. Egyik otthonomnak tartom a mai napig is ezt a helyet. Egy csodálatos szeretetközösség tartja fenn ezt a helyet és ez a szeretet hatja át a lakókkal való foglalkozást is. És is ebbe a szolgálatba kapcsolódtam be egy éven át. Az idősek szabadidejének egyéni és csoportos eltöltését terveztem meg mentorom segítségével. Amekkora szeretettel válaszoltak minden egyes

szeretetteljes szóra, mosolyra, arra ma sem találom szavakat. A velük való szolgálatban sokat tanultam magamról és rengeteget fejlődtem személyiségemben is. Visszahúzódó félénkségemből kinyíltam és magabiztosabban, bátrabban néztem magamra és az életemre. Emellett a hatalmas ajándék mellett rengeteg személyes barátot gyűjtöttem. Immár 4 éve volt, mégis a legtöbbükkel mai napig is kapcsolatban vagyok. Egy erdélyi lánnyal voltam egy szolgálati helyen, akivel életre szóló barátságot kötöttünk. Kaptam ott egy pótnagymamát is, akinek a támogatása, barátsága nélkül kevesebb örööm lett volna abban az évben. Éneklési szeretetemet egy gyülekezeti kórusban folytathattam az itthon eltöltött kórusévek után. Egy kerek év volt ez, tele örömmel, megélt csodákkal, néha bánattal is. Mindenért, beleértve ezt a csodás évet is, Istennek legyen hála.

Önkéntes Diakóniai Év

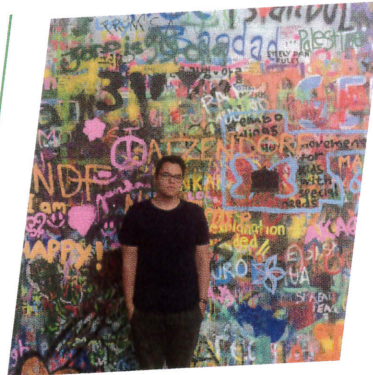

From Amsterdam, with Love

GONDA BENCE LÁSZLÓ
Önkéntes és munkatárs

Önkéntes Diaközi Év

MISSION
HOUSE
AMSTERDAM

2015 februárjában léptem le a kék Ikarusról Berekfürdőn. Akkor még nem tudtam, hogy ez a lépés mennyire meg fogja változtatni az életemet.

Balázs barátommal tanakodtunk az ominózus lépés előtt még pár perccel, Berekfürdő felé zötykölődve. Mindketten körülbelül az utolsó pillanatban jelentkeztünk, nem tudtuk mire számíthatunk, nem ismertünk senkit, csak a szkeptikus várakozás volt és a motoszkáló gondolat, hogy 'húha egy év külföldön!? Megérkezve percekkel belül azon kaptam magam, hogy otthon vagyok, azon nyomban megtaláltuk a közös hangot a többi jelentkezővel és elkezdődött életem legnagyobb utazása mind lelkiemben, mind fizikálisan is.

Egy fél évvel később húztam be az AirPort shuttle busz ajtaját Debrecenben, hogy elindultak Eindhovenbe majd onnan megérkeztek a szolgálati helyemre, Amszterdamba, és megkezdődjön az utazásom (amely Józsi szerint nem ország, de azért kicsit az is!) A **Mission House** önkéntese lettem, és más önkéntesekkel együtt vettem bele magam a szolgálatba és a nagyvárosi létbe, a pulzáló és megbabonázó nagyvárosba.

Nyolcan laktunk együtt, hét különböző országból. Hamarosan mindenkinek, így nekem is az első culture shock után meg

kellett tanulnunk együtt élni a másik kulturális különbségeivel és egyben együtt csodálkozhattunk rá a sok hasonlóságra is. Ez a hét fantasztikus ember ma a második családom. Ezek az emberi kapcsolatok tették igazán értékessé és egy életre meghatározóvá éltem legfontosabb évét. Soha nem fogom elrejteni a nagy esti beszélgetéseket, utazásokat a barátokkal Rómától, Párizsig. Ebben az évben csodálatos emberek segítettek, hogy megtaláljam önmagam és az lehessenek, aki vagyok ma.

Sokakkal dolgoztam, hajléktalanokkal, menekültekkel, matrózokkal, idősekkel. Az önkéntes szolgálat ébresztett rá arra, hogy milyen sok értékes ember van ezen a világon és milyen sok szeretetet kaptam tőlük. Úgy éreztem meg sem érdemlem azt. Az a csoda, hogy ez kegyelem része a történetemnek; nem azért kapjuk, mert megérdemeltük, nem azért kaptam, mert megérdemeltém.

Biztos vagyok benne, az önkéntes szolgálat ténylegesen életemet változtatta meg. Az egyik legfontosabb oktatási rendszeren kívül létező tanulási lehetőség. Életem legjobb döntése volt akkor lelépni a régi kék Ikarusról és belevágni a diakóniai évbe. Szívvel kívánom, hogy megannyi fiatalnak lehessen része ilyen meghatározó élményben!

„A megosztott öröm dupla öröm”

HALÁSZI KATA
Önkéntes

Sokan mikor bemutatkoznak, mondanak sok lényegtelen információt magukról, mint például: ilyen pozícióban dolgozom, ebben a városban élek, stb. Én ennyit mondok most nektek magamról: Kata vagyok, volt önkéntes. Nem tudom, hogy a jövő mit tartogat számomra, de azt tudom, hogy hallgatnom kell a jelekre és bíznom kell hűségessé szívvel, mert Istentől kaptam egy csodálatos önkéntes évet és egy angyalt. Időnként történnek velünk olyan dolgok, amelyekről tudjuk, hogy ezt valami felsőbb erő akarta így, ez nem lehet véletlen. Biztosan nektek is volt hasonló érzések, talán fel is tudtok idézni ilyet. Számomra a legutóbbi és legszebb véletlen bizony minden addigig felülírt. Ekkor valami meghalt bennem, hogy valami újnak és jobbnak adhasson helyet. Ez a „véletlen” nem volt más, mint egy kis Észak-Németországi város. Ez a hely szülte az új Katát és segített megismerni az angyalommat. Éreztem, hogy itt valami újnak

kell történnie. Persze nem tudtam, hogy mi lesz az, és azt sem, hogy nekem mit kell majd tennem. Egy belső hang hívott, aztán egyik pillanatról a másikra, egy „véletlen” folytán rátaláltam az önkéntes évre. Ismeritek ezt a mondást: Ha meg akarod nevetetni Istent, mesélj neki a terveidről. Hónapokon át meséltem, hogy talán oviban dolgozom és milyen jó lesz nekem. Ő csak nevetett. Meséimben sérültekről szó sem volt. Majd eljött a kiválasztó hétvége, ami teljesen X-faktor feeling volt. Vajon mehetek-e az élő showba, vagy sem? Április végén megtudtam a választ: mehetek! Május elején azonban jött a meglepetés: szolgálati helyem sérültek között lehet. Első reakcióm az volt: ezt nem gondoljátok komolyan! Valamiért mégis éreztem, hogy nagy dolog vár rám és én éppen erre vágytam. Egy évet szántam arra, hogy másokat szolgáljak és visszaadjak Istennek valamit abból a sok jóból, amit nekem adott, de

ehhez ki kellett lépnem a komfortzónámból. Első nap, ahogy beléptem a szolgálati helyemre, ott állt a teremben valaki, aki számomra akkor csak egy név volt, de hamar ő lett a legfontosabb támaszom. Egy sérült kislány volt, akiről az első pillanatban éreztem, hogy más, mint a többi. Különleges volt és hihetetlenül erős. „A megosztott öröm dupla öröm, a megosztott bánat csak fél bánat” – vigasztalt egyszer engem. Abban az első pillanatban az angyalom má vált. A kislány márciusban meghalt. Tudtuk, hogy neki jobb, hogy angyal lett belőle. Kicsit önzők vagyunk ilyenkor a gyászban, így mi is azt kívántuk bárcsak maradt volna! Szerettük őt, és nagy veszteséget éltünk meg. Nincs nap, hogy ne gondolnék arra, hogy az angyalom hogyan változtatott meg, hogyan nyitotta ki a szívem a világ felé.

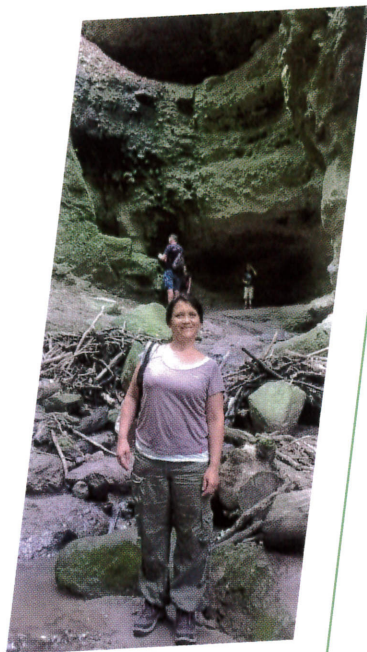
ODE
Önkéntes Diakóniai Év

Önkéntes szolgálat az USA-ban

CSEKE ENIKŐ
Önkéntes és munkatárs

ODE

Önkéntes Diaközi Év

God is still speaking,
**UNITED CHURCH
OF CHRIST**

Életem egyik legmeghatározóbb évéről kell beszámolnom, mikor 2000-2001-ig önkéntesként egy évet tölthettem az Egyesült Államokban. Maryland állam, Frederick nevű városában egy ökumenikus segélyszervezetnél voltam önkéntes. A segélyszervezet szolgálatait koordináltam, mint egyetlen teljes munkaidős önkéntes. Több részmunkaidős munkatársunk volt, akik heti pár órát segítettek. Nagy lehetőségnek tartottam, kihívásnak, ami életem meghatározója lehet. Próbáltam elképzelni indulás előtt, hogy milyen lesz, készítettem magamat az első repülőgépes utamra. Tudatosan készültem rá, hogy mindenhez pozitívan álljak, mindenben a szépet, a jót és a lehetőséget lássam. Nyelvtudásom az iskolapadban jobban működött, mint anyanyelvi környezetben. Ma már nevetek a repülőtéri bakimon, vagy az első idők elhallásain, amikor teljesen mást értettem, mint amit mondtak vagy például nem ismertem fel a saját nevem, amikor egy rendezvényen köszöntöttek. Felismerhetetlenül ejtették ki a nevem, sokat ismételtam magamban, igyekeztem megjegyezni, mert sejtettem, hogy még szükségem lesz rá. Hazautazásom napján is ugyanúgy mondták be a nevem a repülőtéren: Cseke helyett „Szik”.

Munkámhoz tartozott a telefonok megválaszolása, ami két hónap után teljesen

az én hatáskörömbé került át. Pontosan emlékszem még ma is egy-két esetre, amikor alig értettem meg a vonal túloldalán déli akcentussal hadaró klienst. Aztán, amikor meghallotta az én akcentusomat, amit kis is tárgyaltunk alaposan, sokkal lassabban és érthetőbben próbálta újra elmondani mondandóját.

Sokan bírálják a felületes amerikai „Hogy vagy?” kérdést és a hozzá társuló mosolyt, de nekem határozottan tetszett. Íme egy példa. A munkahelyemig minden nap 15 percet gyalogoltam. Egy bizonyos útszakaszon mindig találkoztam az egyetlen gyalogossal, aki egy közeli irodaházban dolgozott. Első alkalommal elmentünk egymás mellett, hazai szokás szerint, mintha nem is látnám. Másnap rám mosolygott, utána minden alkalommal köszönt és mosolygott. Jó érzés volt. Szépen indult a napom, egy-két hét után kicsit aggódtam, ha nem láttam reggel, pedig soha nem beszélgettünk.

A szolgálati helyemen és a gyülekezetben az emberek kedvesek, közvetlenek voltak és segítőkészek. A más kontinensről érkezettekkel hamar megtaláltuk a közös nevezőt a nyelviskolában is, segítettek megismerni, felfedezni az újdonságokat. Sokat kirándultunk, akár több államot is érintve. Megismertem több fiatalt, köztük több európaít is, akik Washingtonban

szolgáltak önkéntesként. Sokat jelentett számomra a barátságuk.

Az önkéntes évem előtt is viszonylag önálló voltam, de ez az év sok mindenre megtanított. Családtól, barátoktól távol élni, az akkoriban még döcögős internet világában (modemes internet volt az irodánkban!), beosztani a zsebpénzem, odafigyelni az étkezésre, hasznosan tölteni az időmet. Volt, amikor magányosnak éreztem magam, és haszontalannak a délutánokat, ekkor rákapsoltam a három TV csatornám valamelyikére és hangosan mondtam a híradó szövegét, hogy gyakoroljam a nyelvet.

Istennel való kapcsolatomra figyeltem, két dolog volt fontos: hálát adni mindenért, és imádkozni a családomért. Bizalmam Istenben erősödött, ahogy láttam a vezetését, gondoskodását, ahogy szeret akár az engem körülvevő embereken keresztül is. Ez az év alatt szerzett minden tudás és készség beépült a következő éveimbe, munkáimba, és azóta is hasznát veszem. Így lett kerek az életem!

Pár évet dolgoztam az ÖDE irodában is, ami szintén felejthetetlen élményeket adott. Szívesen gondolok a szemináriumokra, és az éjszakába nyúló pályázatíráásokat sem felejtettem el. Jelenleg Leányfalun élek a férjemmel és négy gyerekünkkel, valamint itt is dolgozom.

Egy Junkie a szeretetszolgálatban

MAGYARORSZÁGI
REFORMÁTUS EGYHÁZ
KALLÓDÓ IFJÚSÁGOT MENTŐ MISSZIÓ
DROGTÉRÁPIÁS OTTHONA

KOCSIS ATTILA (FATI)

Önkéntes

2005-ben úgy érkeztem a Drog Misszióba (KIMM, Ráckeresztúri Drogrehabilitációs Központja,) hogy már nincs vesztenivalóm. Nem tudtam élni, de meghalni sem. Semmit nem értettem, amit láttam és éreztem. 1999-ben megtértem ugyan, de kérdésekre az Úrtól akkor nem hallottam választ. Egy egyszerű kérdésem volt: Mi értelme az életnek?

A terápiám az maga az újjászületés volt. Esetlenségben, ügyetlen botladozásaimban egy közösség hordozott. Magamfajta leállt, megtért szenvedélybetegek támogattak és mutattak rá ki vagyok és ki is lehetnék a jövőben.

2006-ban egy idegen szemével néztem a világra, tudtam, hogy sok mindenhez értek, van tapasztalásom a szakmákra és a világok közötti utazásokra. Mégis féltem egyedül lenni. Hasztalan csak a létért dolgozni.

Egy istentisztelet alkalmával bent ragadt egy üzenet: SZOLGÁLAT. A szó, ami ezután újra itt-ott felbukkant, étellel és kedvvel

töltött el. Fantáziálni kezdtem magam egy olyan szerepben, ahol nem én vagyok a fontos, inkább az, amit adni tudok, ahol magamat adva, másokért vagyok.

Egy nap a Ráckeresztúri Drogterápiás Otthonban vendégként, barátként jött egy vezető az ÖDE-től. Volt náluk valami, amire vágytam. Elhívás. Élet. Ezen a napon elhatároztam szolgálni szeretnék. Felépülőben lévő szenvedélybetegként a lehetőség, a bizalom, amit kaptam az önkéntes missziótól, biztonságot adott az életem újraértelmezésében. Az egy év alatt szerzett tapasztalás a segítségnyújtásra elengedhetetlen a mai missziós munkámban is.

Néhány évvel ezután egy metrón láttam egy plakátot, amin a következő mondat volt olvasható: Adj egy évet az Úrnak. Az ÖDE üzent a világnak.

Nagyon büszke vagyok, hogy az az ember lehetek, aki kapott egy évet az Úrtól, az Úrral!

ÖDE

Önkéntes Diakóniai Év

ERDŐS ESZTER

Szolgálati hely

A drogmisszió kliensei számára kezdettől remek lehetőség volt az önkéntes év azoknak a fiataloknak, akik józanságuk megtartásában védett, keresztyén és szeretetteljes környezetet is kaptak azok mellé az áldások mellé, amit az önkéntes szolgálat dimenziói adtak számukra.

Kárpátaljáról indultam

ODE
Önkéntes Diakóniai Év

ÍGYÁRTÓ NIKI
Önkéntes

halacska
REFORMÁTUS ÓVODA

2013-ban éreztem úgy, hogy sürgős változásra van szükségem. Akkor számomra az tűnt a legjobb döntésnek, ha egyszerűen minden 180 fokos fordulatot veszek: új környezet, új emberek, új lehetőségek. Konkrét elképzelésekkel nyújtottam be a pályázatom az ÖDE-nél és reménykedtem, hogy terveim megvalósulnak. Mai napig hálás vagyok Istennek, hogy egyengette az utamat Kárpátaljáról. **Biztosan állíthatom, ez volt életem legjobb döntése, a legmeghatározóbb és legszebb éve.**

A Halacska Református Óvodában kaptam szolgálati helyet, Budapesten. A legszuperebb csoportban, a Csillagban. Remek emberekkel dolgozhattam együtt, minden nap egy igazi élmény volt a gyerekekkel eltöltött idő. Sok új embert ismertem meg az év során, sok barátot tettem szert, akikkel mai napig is tartom a kapcsolatot.

Csak remélni tudom, hogy hasznos segítség voltam azon a helyen, ahol szolgáltam. Ezt leginkább azok az emberek tudnák megerősíteni, akikkel dolgoztam, de ami még emellett fontos a számomra, hogy én magam is sokat profitáltam ebből az évből.

Drasztikus személyiségfejlődésen mentem keresztül, amely során bátrabb, erősebb, kiegyensúlyozottabb és öntudatosabb lettem.

Az EVS projektem befejeztével ismét lehetőségem nyílt egy önkéntes év elkezdésére Németországban, Düsseldorfban. Ez újabb hatalmas fordulatot jelentett az életemben. Számomra idegen kultúra, idegen nyelv, idegen emberek és a szakmától meglehetősen eltérő munkaterület. Gyógypedagógiai kísérőként kísérttem és kísérem máig különböző fogyatékkal élő fiatal felnőttek mindennapjait. Immár két éve vagyok része hivatalosan a munkatársi kollektívának. A kollégák szakszerű hozzáállása, valamint módszerei meggyőzőleg és lelkesítően hatottak rám. Ezért úgy döntöttem, hogy tovább képezem magam a gyógypedagógia területén. A Budapesten töltött évem segített abban, hogy lendületet kapjon az életem, célokat és ezzel együtt sikereket adott. Köszönettel tartozom azoknak az embereknek, akik ezt lehetővé tették és támogattak.

Sokszínű tapasztalat

KIRMER ANNA
Önkéntes

2011. október 2. és 2012. július 31. között a MRE ÖDE önkéntesként vettem részt a kolozsvári Diakónia Keresztyén Alapítvány szociális gyermekprogramjaiban: a tanév ideje alatt egy kolozsvári általános iskolában tartottunk napközi foglalkozásokat alsós gyermekeknek; a nyári szünetben pedig egy hónapot voltam segítő az Alapítvány által működtetett mérési gyermekprogramban. A programban résztvevő kolozsvári gyerekekkel való mindennapi tevékenységünk a tanítást követően kezdődött. Az idő nagy részében segítettünk a házi feladatok elkészítésében, majd szabadtéri és benti játékokkal folytattuk a délutánt. A gyerekek nagy része rosszul működő, illetve szociálisan rászorult családból érkezett a programba, mivel a szülőknek nem volt lehetőségük az iskolában folyó, de fizetős napközi költségeinek fedezésére. Másfelől a legtöbb gyermeknél felmerültek olyan viselkedési és magatartásbeli problémák, melyek nyilvánvalóan a családból eredeztethetőek, s amelyekre a programvezető szociális munkásként tudatosan odafigyelt. Így a család számára további segítséget és irányítást nyújtott. Fontosak és egyben megdöbbentőek voltak számomra a családlátogatások, amelyek alkalmával mi magunk is nagyobb rálátást

kaptunk a gyerekek hátterére, ez segített bennünket abban, hogy jobban megértsük és megfelelő módon tudjuk kezelni őket. A mindennapi tevékenységen túl egy-egy alkalommal szerveztünk a csoportnak városnéző túrát, színház- és kiállítás látogatást is. A gyerekekkel való foglalkozás nem volt könnyű. A nehézséget az elején az jelentette, hogy nem voltak számukra egyértelműek a határok a napközi foglalkozás menetét illetően. Az elején nehezen ment az egymásra hangolódás az önkéntes társaimmal is, de úgy gondolom, hogy a második féltől egy jól működő csapat állt össze, és a gyerekeknek több odafigyelést tudtunk adni. A legragaszkodóbb gyerekektől ugyanakkor a tanév során többször kaptunk a munkánkat megerősítő pozitív visszajelzést, szeretetüket pedig naponta megtapasztalhattuk. Személyen sokat jelentett nekem, hogy a tanév végén az az anyuka, akinek a fia talán a számunkra legproblémásabb volt a csoportból, elmesélte, hogy a fiának mennyire sokat jelentett, hogy egyénileg is foglalkoztam vele. Nagyon sok közös élmény kapcsol össze önkéntes társaimmal, a kirándulásokon, az önkénteseknek az Alapítvány vagy EVS által szervezett programokon, közös főzések és kulturális estek alkalmával egyre jobban

megismertük egymást és a nyelvi akadályok sem jelentettek a végén már problémát. Öt év elteltével is mondhatom, hogy fontos és meghatározó volt, és marad számomra ez a tíz hónap. Jó érzés volt a tudat, hogy hasznos és tevékeny lehetek. Elkezdtem megtanulni, hogyan kell kijelölni a határait és kiállni a véleményem és a számomra fontos dolgok mellett. Megtanultam csapatban dolgozni. Úgy érzem, hogy nyitottabb és elfogadóbb lettem, és megtapasztaltam, hogy a nyelvi és kulturális akadályok sokszor nem is képeznek olyan magas falakat, mint ahogyan azt korábban gondoltam. Bátorabban állok a feladatok elé, hiszen kipróbálhattam magam, s ezt egy számomra szakmailag is fontos területen tehettem meg.

Önkéntes Diakóniai Év

Önkéntesből óvónő

KÓSA ANDREA
Önkéntes

Elsőként szeretném megosztani, hogy számomra az önkéntes év egy szolgálat volt **Isten és ember** felé. Megtapasztaltam, hogy milyen jó segíteni az embereknek, és mindezt önkéntesen.

Kósa Andreának hívnak, és Erdélyből jelentkeztem önkéntesnek. A küldőszervezetem a kolozsvári Diakóniai Keresztény Alapítvány, míg a fogadó szervezetem a budapesti Önkéntes Diakóniai Év Programiroda volt. Sokat köszönhetek az irodán dolgozóknak, mivel mindenben segítettek engem. A küldő és a fogadó szervezet egyaránt melletttem volt, segítettek: a beilleszkedésben, a város megismerésében, önmagamra találásban és lelki fejlődésben.

Szolgálatomat Budapesten, a Halacska Református Óvodában töltöttem. Nagyon örültem, hogy ide helyezett az Úr, mert a gyermekek világa mindig közel állt hozzám. Ahogy telt az idő, szívembe zártam az óvodát, a munkatársakat, akiknek rengeteget köszönhetek.

Az önkéntes évem alatt sok helyen

megfordultam, melyekre örömmel tekintek vissza: Pécsen, Monoszlón, a Balatonnál, a Velencei-tónál, Veszprémben, Tihanyban, Kömlődön, Tatán és Tatabányán is voltam. Időnként visszavágyva gondolok az önkéntes évemre, hisz ez volt az egyik legszebb és legemlékezetesebb évem. Ez a tapasztalat olyan meghatározó volt számomra, hogy ennek hatására született meg bennem az elhatározás Isten elhívása, hogy óvónő legyek. Az azóta eltelt öt évben megszereztem az óvó- és tanítónői diplomámat, illetve már második éve dolgozom óvodapedagógusként egy evangélikus intézményben.

Zárásképpen szeretném megosztani mit is jelent számomra a munkám, a hivatásom, amire nagy hatással volt az önkéntes évem. *Óvónőként naponta élem meg a csodát: minden gyermek egy csoda! Megtanítanak újra és újra, hogy örüljek a legapróbb dolgoknak is: udvaron lelt kavicsnak, bizonytalanul írkált rajznak, szoros ölelésnek, sok-sok csillagó és őszinte mosolynak!*

Önkéntes szerelem

„Spirituális formálódás, interkulturális tanulás, személyes fejlődés”. Emlékszem, hogy annak idején ezekkel a hangzatos kifejezésekkel csalogattak minket az Önkéntes Diakóniai Évre. Valóban, ezek az aspektusok a program hozadékai közé tartoznak, mégsem képesek átadni mindazt, amit ez az életforma jelent.

Az önkéntesség eltávolodás. Eltávolodás a családuktól, a barátainktól, a régi szokásainktól, mindettől, ami idehaza vagyunk. Határokon átvélő, új perspektíva, ahonnan magunkat és másokat láthatjuk. Utazás, ami nem ér véget a program végével. Utazás, ami alatt felfedezhetünk egy idegen országot, de ami még fontosabb: önmagunkat is. Önkéntesnek lenni felismerés arról, hogy ha valaki más, mint én, attól még nem feltétlenül rossz. Továbbá az önkéntesség változás, mert az új kihívások és élethelyzetek átformálnak. Ha akarjuk, ha nem.

Amikor tizenkilenc évesen belevágtunk mi sem gondoltuk, hogy ennyire összetett ez a szerep. Azt meg pláne nem sejtettük, hogy a program során történt megismerkedésünkből egyszer majd házasság lesz. Nem voltak ilyen terveink. Csak magunkra húztunk egy cipőt, amiben elindultunk és átutaztuk a fél kontinenst. „Mindenkinek megvan a maga kis indoka, hogy miért akar önkéntesnek menni” – súgta oda egy tapasztaltabb sorstárs az önkéntesek felvételi kiválasztásán. Igaza volt. Volt, aki nyelvet tanulni ment, mások utazni akartak és voltak, akik „menekültek”. Egy biztos: mindannyian más emberként tértünk haza, mert átéltünk valamit, ami aztán a részünkké vált. Önkéntes szolgálatunk során felpróbáltunk egy szemüveget, amin keresztül, azóta is szemléljük a világot. Önkéntesnek lenni életszemlélet, ami meghatározza, hogy kik vagyunk. Köszönjük!

KOJSZA PÉTER ÉS KOJSZÁNÉ DR. BURÓ DIÁNA
Önkéntesek

ODE
Önkéntes Diakóniai Év

Útravaló

MÓNUS LÁSZLÓ
Önkéntes

Önkéntes Diakóniai Év

12 évvel ezelőtt hallottam először az Önkénteskedésről. Így nagybetűvel Önkéntes, vagy mondhatom most már Ex-Önkéntes, mert mi már csak így nevezzük magunkat. Teljesen mindegy, hogy a világ melyik részéről érkezünk meg a szolgálati helyünkre mi Önkéntesek voltunk, s vagyunk.

Az Önkéntes diakóniai szolgálatomat 2006 őszétől 2007 nyaráig végeztem a németországi Oldenburgban egy olyan alapítványi otthonban, ahol felnőtt értelmi és testi fogyatékkal élők éltek. Ápolási feladatokat láttam el egy 8 fős csoportban. De ne rohanjak ennyire előre, mert az önkénteskedés már 2006 elején elkezdődött. A jelentkezést egy kiválasztásos szeminárium követte, mely sikere után egy nyári több napos felkészítő szemináriumon találtuk magunkat Önkéntes társaimmal együtt. Ez felkészített minket az előttünk álló útra, vagyis inkább arra, hogy hogyan induljunk el rajta. "Útravaló" volt bőven, lehetett belőle szemezgetni. De a szeminárium valódi értéke abban rejlett, hogy megerősített minket hitünkben és elhivatottságunkban.

Majd a nyár végéhez közeledve bepakoltam a bőröndöm és elindultam a németországi Eisenachba, ahol minden Németországba érkező Önkéntes egy hetes közös szeminárium vett részt, s innen indult el a szolgálati helyére.

Az Önkéntes diakóniai szolgálatom alatt nagyon sok tapasztalatot szereztem és rengeteg mindent tanultam, főleg magamról. A csoportban ahol segítettem volt kevésbé és súlyos fogyatékkal élő, volt akivel lehetett beszélgetni, de volt aki teljesen mások segítségére volt utalva. Az ő életükben minden a tiszta és őszinte érzelmekről, s azok azonnali kifejezéséről szól. Legyen szó szeretetről, vagy akár bosszankodásról.

Az egy év alatt megtanultam látni az embert, s a lelkét, még ha a teste sérült is. A haza érkezésemet követően, mint már ex-önkéntes többször segítettem tapasztalataimat megosztva kiválasztós és felkészítő szemináriumokon. Ahol mindig örömmel mesélek az élményeimről, és arról, hogy mindazt, amit magammal hoztam erről az egy évről az hogyan és miként határozta meg az életemet.

Az elmúlt 10 évben mióta haza érkeztem nagyon sok mindent történt velem, de a legeslegfontosabb, hogy boldogságban, szeretetben neveljük gyermekünket feleségemmel együtt.

„Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” Weöres Sándor

Különös színfoltok

A Debrecen Nagytemplomi Református Egyházközség Immánuel Otthona és Fejlesztő Nevelés-Oktatást Végző Iskolája 26 éve végzi szolgáltatásait halmozottan fogyatékos gyermekek és fiatalok komplex ellátása érdekében. Az időközben egyre bővülő létszám és szolgáltatási paletta (szociális, oktatási, egészségügyi szolgáltatások) nagy munkaerő-igényűek. Az intézmény filozófiája szerint nemcsak ellátást, szolgáltatást szeretnénk nyújtani, hanem igazi élményeket a gyermekek, fiatalok számára. Ennek megvalósításában volt és van nagy szerepe az ÖDE által közel 20 éve biztosított önkénteseknek is. Ez idő alatt a Európa számos országából (Németország, Anglia, Hollandia, Románia, Ukrajna) érkeztek fiatalok, hozva egy kicsit a saját kultúrájukból. Az első időkben nem magyar ajkú önkénteseink voltak, akik a kulturális különbség mellett a nyelvi nehézségekkel is meg kellett birkóznuk. Gyermekeink, fiataljaink többsége halmozott fogyatékoságukból eredően kommunikációjukban is súlyosan akadályozott, nem beszél, így számukra nem a beszéd az elsődleges kommunikációs csatorna. Azt tapasztaltuk, hogy a nem magyar ajkú önkéntesek nagyon jól boldogultak ezekkel a gyermekekkel, fiatalokkal, megtalálva azt az egyezményes kommunikációt, a szeretet nyelvét, amit mindenki megért. Időközben

rájöttünk, mennyire nagy jelentősége van az önkéntesek mentorálásának, így ezt a feladatot egyre tudatosabban, professzionálisabban látjuk el. Az önkéntesek nem pótolnak munkaerőt, miközben munkájuk fontos a közösség számára, ahogyan az ő számukra is fontos a közösség. A közösségbe való integrálásukat is egyre tudatosabban végeztük az elmúlt években, de igen jelentős a közösség spontán integráló hatása, mely nagymértékben függ az önkéntes személyiségétől is. Volt olyan élményünk, hogy az önkéntes, az intézményben történt első látogatása után keserves sírásra fakadt, hiszen sosem volt még találkozása halmozottan fogyatékos emberrel és ez az első találkozás sokk-szerűen hatott rá. Azt gondoltuk, néhány napot, hetet sem lesz itt, de a közösség segítségével leküzdötte kezdeti félelmeit és személyiségében megerősödve végig csinálta az évet. Néhány önkéntessel több év után is megmaradt a kapcsolat, levélváltás, vagy személyes látogatás formájában. Fontos háttérként jelentett az ÖDE, amely nemcsak koordináló háttér-szervezetként volt jelen, de komoly segítséget jelentett minden problémás helyzet megoldásában. Az önkéntesek különös színfoltjai az Immánuel Otthon és Iskola életének. Gazdagabb, sokszínűbb lesz a közösség általuk.

GYŐRI ZSÓFIA
Szolgálati hely

Immánuel Otthon

Önkéntes Diakönliai Év

Lelki selfie-k

LENK GYOPÁRKA
Önkéntes

Önkéntes Diakóniai Év

4 évvel ezelőtt indultam el az olaszországi önkéntes évemre, Torre Pellice-be. Akkoriban sok meselemezést, mesetanulmányt olvastam, és a nagyvilág iránt érzett olthatatlan vágyammal úgy képzeltem magam, mint egy próbatételek előtt álló mesebeli királylány. Az a királylány, aki elindul a messzeségbe, hogy szembenézzen a különböző akadályokkal. Miközben útja során sok társra, segítőtársra akad és ő maga is segítőtársává válik önMAGából építkezve. Abból a képzeletbeli tarisznyából „táplálkozván”, amit magával hordoz: a szeretetet, az odafigyelést, a jószót, a jóakaratot, az egymás iránti tiszteletet, a becsületességet. A sok ÖN- elótaggal ellátott szóösszetétel közül, azt hiszem, csupán az ÖNKÉNTES szó, az, amelyik kibővíti az ego-ra, az én-re való koncentráció határait. Hiszen ÖNKént önMAGamból adván MIndenki más javát szolgáljuk úgy, hogy közben a kölcsönös figyelem, szeretet és tisztelet által kitágul az ego-ra/ön-magunkra központosuló figyelem körkörösége. Sokszor halljuk, hogy úgy tudunk fejlődni, ha átlépjük a saját „komfort

zónánkat”. Egy külföldi önkéntes év alatt pontosan ezt lehet meg tapasztalni, hogyan tágul ki önMAGunk zárt világa, és enged teret a MIndenki felé való érzékenységnek. Olaszországi önkéntes évem alatt a nyelvi gátak leküzdésén túl, sok, általam felállított akadályt is le kellett küzdenem. Le kellett küzdenem a maximalizmusomat, a görcsösségemet és a türelmetlenségemet. Kollégáim igazi segítőtársaim voltak az utamon. A segítségért cserébe segítséget kaptam. Megtanulni elfogadni a segítséget sok esetben ugyanolyan kihívás, mint megfelelő módon segítséget nyújtani. A Valdese Diakónia sokszínű tevékenységet folytat. Hálás vagyok, hogy lehetőségem nyílt segíteni a munkájukat az irodán, a tinédzserek és általános iskolások foglalkozásain, és egy saját rádiós program szerkesztésén keresztül. Megtapasztaltam, milyen hasznos a másik felé forduló „értő figyelem” nyelve, amikor a beszélt nyelv nem azonos. Hogy bizonyos helyzetekben, a megszokott környezetemtől, családomtól és barátaitól távol miként reagálok, hogyan nyílik ki az újra a személyiségem.

Manapság nagyon divatos a selfie-készítés. Mindenki önmagát akarja megmutatni, egy új oldalát megörökíteni, és megmutatni másoknak. Mindezek ellenére, mégis azt érzem, hogy ebben az önmagunk utáni selfie hajhászatban egyre inkább kezdjük elveszíteni önMAGunkat. Azt a személyes üzenetet, MAG-ot amit a MIndenségtől kaptunk útravalóul a tarisznyánkba életünk elején, és, amely csak akkor válik termékennyé, ha mások javára használjuk. Mások javát szolgálva, önMAGunkra is rálelünk. József Attilával élve: „Hiába fűrésztöd önmagadban,/ Csak másban moshatod meg arcodat.” Tetteink önMAGunk lenyomatai. Visszatükröznek minket, igazi lelki selfie-k. ÖNKÉNTESKÉNT mindez átélhető tapasztalássá válik. Hálás vagyok, hogy lehetőség nyílik fiatalok számára ebben az önMAGát kereső világban arra, hogy átélhessék, milyen érzés ÖN-ként vállalva önMAGukból táplálkozva ÖNKÉNTESnek lenni.

A nehézségek ellenére

MARTON ZSÓFI
Önkéntes és munkatárs

A gimnázium végeztével lehetőséget kaptam arra, hogy egy évet Angliában önkénteskedjek. Számomra ez nem volt teljesen új dolog, hiszen mindhárom testvérem volt önkéntes Németországban. Mondhatni családi tradíció, hogy mindannyian részt vettünk ebben, így nevelkedtünk. Nem tudtam, hogy mire számíthatok, amikor eldöntöttem, hogy menni szeretnék, de azt láttam, hogy a testvéreim élvezték az évet és az önállósodás útjára léptek, illetve felnőtté váltak a szüleim szemében is. Egy kis faluban éltem és szolgáltam az önkéntes év alatt, ami kihívásnak bizonyult a nagyvárosi élet után. Elszigeteltnek éreztem magamat a kis közösségben, ahol Kelet-Európáról nem sok mindent tudtak a fiatalok, akikkel együtt dolgoztam. Így az elején ezt a nehézséget kellett áthidalni, hogy egyáltalán legyen kapcsolatom a fiatalokkal, tudjunk együttműködni. Ahogyan a nyelvtudásom és a magabiztosságom is nőtt az önkéntes

szerepkörben, egyre gördülékenyebben mentek a dolgok, azonban, mint mindenkinek nekem is voltak nehézségeim. Segített, hogy ezekről előre volt szó a felkészítő szemináriumon, így felkészülten szálltam szembe az akadályokkal. Az év végén, amikor eljött a hazautazás ideje. Megfogalmazódott bennem, hogy mennyire hálás vagyok ezért az évről, és úgy éreztem, hogy szeretném másoknak is elmondani, hogy van lehetőségük önkénteskedni. Kerestem a helyemet, hogyan is tudnék az önkéntesség, valamint az ÖDE iroda vérkeringésében maradni. Erre végre lehetőséget kaptam, évről-évre visszatérhetek a kiválasztó és a felkészítő szemináriumokra, buzdíthatom a fiatalokat, akik a nagybetűs Élet küszöbén állnak, hogy jó döntést hoznak, ha elmennek egy évre, kinyitják a szívüket mások számára. Nekem az önkéntesség nem csak egy év volt, hanem egy életforma és ezt igyekszem a leendő önkénteseknek is megmutatni.

Önkéntes Diákönizati Év

A kis falu után a nagyváros forgatagában találtam magam

RÁCZ MIKLÓS - MITYU
Önkéntes

 ODE

Önkéntes Diakóniai Év

Rácz Miklós vagyok, a becenevem Mityu, Kárpátalján élek egy kicsi falucskában, Szernyén a cigánytábor közepén, 24 éves vagyok.

2015-2016-ban voltam önkéntes Budapesten a Tisztás Hely nevű közösségi helyen, ahova fiatalok járhattak be, hogy hasznosan töltsék a szabadidejüket. Szeretettel és hálásan gondolok vissza az önkéntes diakóniai éveimre. Nagyon sokat fejlődtem, sok mindent megtapasztaltam a tizenegy hónap során jókat is és rosszakat is, de sokkal több jót.

Mindig is az volt az álomom, hogy Budapesten élhessek. Az elején rossz volt, mert meg kellett szoknom a nagyvárost, a közlekedést, na meg persze azt a sok monoton érzés nélküli embert, aki mellett nap, mint nap elsétáltam a szolgálati helyemre menet. Aztán lettek ismerőseim barátaim és Krisztusban testvéreim, akikkel azóta is tartom a kapcsolatot.

Szeretnék felsorolni pár dolgot, amit önkéntesként tapasztaltam meg először életemben: a kezdőszemináriumon először fürödtem a Balatonban, a Budapesti Nagycirkusz volt életem első cirkusza, amit belülről láttam. Innen jutottam el Szlovéniába és Szlovákiába is. Először ülttem repülőn és repülhettem Hollandiába egy nemzetközi képzésre. Életemben először Budapesten voltam

kávézóban istentiszteleten, ami nagyon meglepő, de annál sokkal többet mondóbb volt számomra.

Nagyon sok segítséget kaptam az ödétől az önkéntes évem során: ha gondom volt a szolgálati helyemen, megoldották, ha lelkileg fáradt és összetört voltam, megvigasztaltak, amikor társaságra vágytam, ott voltak mellettem, amikor eltévedtem a városban, útba igazítottak, akár még éjszaka is felhívhattam őket és segítettek, amikor örömmöm volt, velem együtt örültek. Amikor imádkozni szerettem volna valakivel, velem imádkoztak.

Miben fejlődtem? Ez alatt a tizenegy hónap alatt rájöttem, hogy nem attól leszek kevesebb vagy több, hogy cigány vagyok, hanem attól, amit megteszek, vagy nem teszek meg, magamért és másokért, attól leszek több, ahogy élem az életem Krisztussal közösségben.

Egy kicsit már angolul is tudok beszélni és sok-sok külföldi barátom van.

Nem csak az öde segített nekem. Én is segítek nekik. Önkéntes kollegaként néha besegítek az irodában vagy külföldi önkénteseket kísérek, támogatok a számukra ismeretlen városban.

Az ÚR Isten áldjon meg titeket és munkátokat, hogy sok gyümölcsöt teremjeteK gazdagon!

20 év önkéntes szolgálat a Sareptában

SZTOJANOVICS ANDRÁS
Szolgálati hely

A Sarepta Budai Evangélikus Szeretotthon idén ünnepli alapításának 66. évfordulóját. Bár a mi évfordulónk nem kerek, azért arra jó, hogy szolgálatunkat végig gondoljuk. A kezdetektől vállaltuk súlyosan, halmozottan sérült, értelmi fogyatékkal élők, illetve idős, ápolásra, gondozásra szoruló emberek ellátását. Az itt élő 100 fogyatékos, és 100 idős számára védett, biztonságos, szakszerű ellátást kívántunk mindenkor nyújtani. Egyházi otthonként Jézus szavát igyekszünk követni: „Bizony mondom nektek, amikor megtették ezeket akár csak egygel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tették meg.” Mt 25,40

A mögöttünk levő évtizedek tapasztalatát leszűrve arra a következtetésre jutottunk, hogy munkánk sarokköve az elkötelezett munkatárs. Fontosak a tárgyi körülmények, a kényelmes szoba, a praktikus bútorozás, lényeges az intézmény által felkínált különböző lehetőségek, szolgáltatások, a lelki alkalmak. Ezek is hozzájárulnak a jó léthez. Mindenekelőtt azonban a szeretetteljes, személyre szabott gondozás az, ami fogyatékos, idős ember számára az otthon érzetét adja.

Elkötelezett munkatársat találni nagyon nehéz. Sok oka van, lelki tényezők, a korszellem hatása, anyagi háttere is bonyolult. Nem mondhatunk le azonban

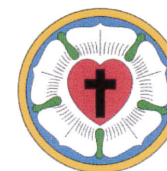
arról, hogy elkötelezett szolgálatot nyújtunk, munkatársainkon keresztül. Az ÖDE ebben a nehéz helyzetben isteni adományként jelent meg a látóköriünkben. Závodi Emese első, évtizedekkel korábbi telefonhívásakor még nem is sejtettük, mibe ugrunk bele. Kicsit bizalmatlanul, kicsit félve hallottuk a lehetőséget, hogy egy, a kamaszkort éppen elhagyó fiatal felnőtt, - a magyar nyelv ismerete nélkül - segítene az intézményben.

Aggodalmunk hamar szertefoszlott, már az első önkéntes is „bevált”. Érdeklődő, nyitott, a fogyatékosok és idősök iránt semmilyen előítéletet sem hordozó segítő tette tizenegy hónapig a dolgát. Hamarosan kettesével jöttek az önkéntesek. Voltak közöttük visszahúzódnók és impulzívok, kevés beszédűek és sokat csacsogók, szerények és önbizalomtól kicsattanók.

De kivétel nélkül helytálltak, nagyszerűen kezelték a fogyatékkal élőket, - jobbára ugyanis a gyógypedagógusok mellett töltötték el az évüket - partnerek voltak, ötleteikkel lendítettek az ellátáson. Külön szeretném kiemelni azt, amit igazi értéknek, sőt kincsnek találtunk; ugyan nagyon sok esetben szó sem volt tudatos hívő keresztyénségről, mégis olyan tisztelettel viszonyultak a súlyos fogyatékos lakóinkhoz, ami bizony sok hivatásos munkatársat is lekörözött. Az embert, a személyiséget

felismerték elfogadták és szerették, mindannyian.

A majd húsz év alatt csak egyetlen esetben köszönt el félidőben egy önkéntesünk, aki nem tudta befejezni, amit eredetileg vállalt. Sok bánatos percünk volt, amikor az egy év letelt, s elköszöntek tőlünk a fiatalok. Egy-egy könnycsepp is megcsillant olykor-olykor, mindkét fél részéről. De hamar fölszáradt, amikor eljött a szeptember, s az új önkéntesek bekapogtak hozzánk. A Sarepta Szeretotthon nevében köszönöm minden önkéntesnek a szolgálatot, az ÖDE munkatársainak a hasznos együttműködést. A következő 20 éven is végezzék az Úr oltalmában a munkájukat!

ÖDE

Önkéntes Diakóniai Év

Aki egyszer önkéntes lesz, az is marad

SZABÓ MESI
Önkéntes

VIZA
ANNÉE DIACONALE
ODE
Önkéntes Diakóniai Év

Annak idején azt mondták a „nagyok”, hogyha valaki egyszer refis lett, mindig refis is marad. 12 évesen ezt még nem értettem. Aztán eljött a pillanat, amikor önkéntes lettem. Azt mondták, aki egyszer önkéntes lesz, az is marad. Mindkét dolog így történt. Önkéntesnek lenni nem azt jelenti, hogy kapsz egy névtáblát, amin nagy betűk hirdetik: önkéntes, aztán hazamész, leveszed és éled tovább az életed. Nem. **Minden megváltozik.** Hetedikes voltam, amikor először hallottam a diakóniai évről, már akkor úgy gondoltam, hogy ez egy jó lehetőség, ki szeretném majd próbálni. Érettségi után jelentkeztem és míg a többiek azért szurkoltak, hogy felvegyék őket a hön áhított szakra, **én abban reménykedtem, hogy önkéntes lehetek Franciaországban,** és aztán megjött a levél. Vastag boríték, mindenféle információval a szolgálati helyemről,

illetve, hogy a mentorom fel fogja velem venni a kapcsolatot telefonon. A helyszín Franciaország, Villefranche de Rouergue és Monteils, elsődleges feladatkör pedig kollégiumi nevelő tanár (hat, kollégistaként eltöltött év után). Ezzel kezdetét vette a kaland.

Ez alatt az év alatt **sokat tanultam magamról,** elfogadóbb és türelmesebb lettem. A különböző szemináriumok lehetőséget nyújtottak Franciaország különböző területeinek megismerésében. A többi önkéntessel együtt is sok szép helyen jártunk.

Mit jelentett nekem ez az év? Tíz hónap tele örömmel, kihívással, új kultúrákkal, emberekkel, feladatokkal és honvágygal.

Honvágy. Az első időszakban honvágy az itthoniak, a megszokott dolgok után. A hazatérést követően honvágy az önkéntes szolgálat után.

Mit jelent nekem az „ÖDE” ma?

Lehetőséget, hogy önkéntes legyek újra és újra. Lehetőséget, hogy segítsek a vállalkozó szellemű, adni akaró jelentkezőknek. Alkalmat a lelki feltöltődésre, egymásra találásra az volt önkéntesekkel. Köszönök mindent!

A virág szárba szökken

SEBESTYÉN ALIZ
Önkéntes

Az átlaghoz képest viszonylag későn, 23 évesen döntöttem el, hogy önkéntes szolgálatot szeretnék teljesíteni. Ekkor már volt a kezembem egy egyetemi BSc diploma és éppen az MSc képzésen folytattam a tanulmányaimat. Gazdasági szakon végeztem és olyan gondolatok fordultak meg a fejemben, hogy többet szeretnék tenni, segíteni szeretnék, az altruista énemet akarom fejleszteni. Ekkor jutott eszembe, hogy gimnázium után sokan továbbtanulás helyett egy évet külföldön töltöttek önkéntesként. Így találtam az ÖDE-re. Jelentkeztem, kiválasztottak és mentem.

A szüleim nagyon féltettek, még úgy is, hogy már nem 18, hanem 24 évesen álltam szemben ezzel a kihívással. Kihívás, mivel esetemben egy olyan területre mentem, ahol még a helyi nyelvet sem beszéltem, valamint még az angolom is - autodidakta nyelvtanulásom lévén - hagyott kíváncsiságot maga után. Kihívás, mert még sosem voltam önkéntes azelőtt. Kihívás, mert

nem tudtam, hogy lesz-e elég erőm hozzá. Kihívás, egy próbatétel, függetlenül a kortól, nemzetiségtől, vallástól, személyiségtől.

Az önkéntes szolgálat rengeteg tapasztalatot, gondolatot ébreszt mindenemben. Különböző növénymagokhoz szeretem hasonlítani ezeket, mivel van, amely szinte rögtön szárba szökken és virágba borul, de van, amely csak jóval később mutatja meg hasznát.

Türelmemre tanított ez a 17 hónap, melyet Olaszországban töltöttem és bár már két éve hazajöttem, még mindig segítségemre sietnek, tanítanak azok a gondolatok, élettapasztalatok, érzések, melyek akkor kerültek elvetésre a lelkemben. Azt a számos embert nem is említve, akikkel a szolgálat során ismerkedtem meg. Köszönet, hogy megadatott számomra ez a lehetőség. Hiszem, hogy mindenkinek szüksége van hasonló tapasztalatszerzésre, mely számomra az önismeret egyik legfontosabb állomásává vált.

Önkéntes Diakóniai Év

ÖDE Önkéntesek a Bethesdában

Bethesda
A Magyarországi
Református Egyház
Gyermekórháza

ÖDE
Önkéntes Diakönliai Év

MAGAI MARGIT

Szolgálati hely, mentor

1995-től nyugdíjba vonulásomig kórházpedagógus és hitoktató feladataim mellett az önkéntesek koordinálása volt a feladatom. Az Európai Önkéntes Szolgálat (EVS) és az Önkéntes Diakönliai Év által szervezett fiatalok a kórházban tartózkodó beteg gyerekek, fiatalok foglalkoztatásába kapcsolódhattak be.

2002-től 2015-ig voltam a Bethesda Kórházban, az Ilka utcai részlegben az egy tanéves szolgálatot teljesítő külföldi önkéntes munkahelyi vezetője, koordinátora, és egyben mentora. Emlékezetes, szép feladat volt számomra, megismerkedni a hozzánk segíteni érkező fiatalokkal, akik „az élet küszöbén” próbálgatták szárnyaikat. Úgy kellett segíteni, tanácsolni őket, hogy szárnyalhassanak: megismerjék az idegen kultúrát, könnyebben elsajátítsák a nehéz magyar nyelvet, eligazodjanak a kórház félelmetesnek, titokzatosnak tűnő világában, elviseljék a nehézségeket, és örömet találjanak az egyre önállóbban elvégzett feladatokban.

Ezekben a nehézségekben és a bennük rejlő lehetőségek kihasználásában nekem segítettek a Nemzeti Iroda szervezett mentor-találkozók. Nagyon hasznos, és emlékezetes maradt a hortobágyi és a balatonföldvári konferencia.

Kórházunkban jó tapasztalatokat szereztünk a külföldi önkéntesekkel kapcsolatban. Gyorsan tanultak magyarul, ügyesen, szolgálatkészben forgolódtak az Ilka utcában a gyerekek között.

Nekem is örömteli volt a feladat, a külföldi önkéntesek életének, munkájának kísérésére, hiszen emberileg is közel kerültünk egymáshoz, többen visszajöttek látogatóba, hosszabb időn át tartottuk a kapcsolatot facebook-on keresztül. Jó érzés volt látni, hogy a bátortalan, bizonytalan fiatalok nagy része felnőtt ez alatt az év alatt, és alkalmassá vált az önálló életre, munkára.

Önkéntes Diakóniai Év